

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ik wil mijn preek voor deze bijzonder Kerstnacht,
beginnen met een kort verhaal.

Een kerstverhaal!

Het gaat over een jonge arts,
een dokter in het Antonius Ziekenhuis in Nieuwegein.
34 jaar oud.

Maar eens moest deze arts als twaalfjarige jochie
vluchten uit Armenië samen met zijn vader en moeder.
Vluchten naar Nederland.

Hij heeft een hele moeilijke achternaam,
die zal ik u besparen.

Maar zijn voornaam is heel kort, drie letters, Gor.

Hier, eenmaal in Nederland moest hij
toch nog acht jaar lang wachten
op zijn verblijfsvergunning.

U kunt zich voorstellen hoeveel onzekerheid
en teleurstelling dat met zich meebracht.

Iedere keer kwam hun verzoek weer voor de rechter.

En iedere keer waren er weer een aantal advocaten
die er voor zorgden dat hun verzoek werd afgewezen.

En toen, na die acht lange jaren wachten,
werd hun verzoek zelfs definitief afgewezen.

Uitgeprocedeerd.

Wegwezen.

Terug na je eigen land.

U kunt zich de pijn en de teleurstelling
voor deze jongeman voorstellen.

Totdat geheel onverwacht er toch nog
een generaal pardon kwam.

En daardoor kon deze jongeman Gor
alsnog in Nederland verblijven.

Een gelovige jongeman.

En dus wilde hij niet blijven steken
in zijn pijn en teleurstellingen.
En zo besloot hij toch zijn dankbaarheid aan God
tot uitdrukking te brengen
door keihard te gaan studeren
om dokter te worden.
Om zo iets terug te kunnen doen voor God
en toch ook voor Nederland,
dat hem via een generaal pardon
toch nog een verblijfsvergunning had gegeven.

En nu komt mijn korte verhaal.
Als arts werkt Gor nu op de spoedeisende hulp
van het Sint Antonius Ziekenhuis in Nieuwegein.
En daar, het was zelfs bijna op het einde van zijn dienst,
werd een jong meisje per ambulance naar binnen gebracht.
Een meisje, dat een poging had gedaan
om een eind aan haar leven te maken.
Een meisje van nog maar 16 jaar oud!
Gor kon haar gelukkig nog behandelen
en keek zo af en toe naar haar vader,
die met haar meegekomen was
en die in een hoekje van de behandelkamer zat,
natuurlijk als een gebroken man.

Maar het viel hem op, enigszins tot zijn verbazing,
dat de vader steeds maar strak naar de grond keek.
En toen de behandeling klaar was,
toen pas keek de vader voor het eerst weer op en zei:
'U hebt mij niet herkend, hè.'
Gor keek hem nog eens goed aan en zei:
'Nee, inderdaad, ik denk niet dat ik u ken.'
Waarop de vader zei:
'Ik ben één van de advocaten
die er voor gezorgd hebben
dat u niet in Nederland kon verblijven.
Ik heb u acht jaar lang het leven zuur gemaakt.
En nu heeft u mijn dochter gered!'

Wat een ontroerend verhaal, hè.
Is dit niet iets van de vrede van Kerstmis?
Geen bitterheid, maar vrede?
De vrede van Kerstmis!
En tegelijk dacht ik:
Maar wat gebeurde er met Jezus?
Was dat niet hetzelfde?
Was Jezus dan wel welkom in onze wereld?

Ik geef u een paar voorbeeldjes.
Koning Herodes!
Toen hij van de drie wijzen uit het Oosten hoorde
dat er een nieuwe koning was geboren,
toen had hij maar één gedachte:
Dit kind mag niet leven!
Dit kind moet dood.
En zo liet hij voor de zekerheid alle jongetjes tot twee jaar oud
in Bethlehem doden.
Jezus was ongewenst.

Een ander voorbeeld.
Jozef en Maria komen aan in Bethlehem.
Ze kloppen op de deur van de herberg,
maar de herbergier antwoordt:
'Gesloten! We zitten helemaal vol!'
Waar moesten ze nu naar toe!
Jezus was ongewenst!

En wat dacht u van de reis van Jozef en Maria
van Nazareth in het hoge noorden
naar Bethlehem in het verre zuiden.
Maria op een ezeltje en Jozef ernaast lopend.
Een hoogzwangere vrouw op een ezeltje!
Het had zomaar op een miskraam kunnen uitlopen.
En dat allemaal omdat een heerszuchtige keizer Augustus
zo graag wilde weten hoeveel mensen hij nou precies had.
Bureaucratie. Macht. Zonder enige menselijke maat.

Het lijkt wel de toeslagen affaire
die wij in Nederland hebben gekend.
Maar ook hier zien we weer:
Jezus was niet gewenst.

Maar weet u wat ik het mooie vind van het Kerstevangelie.
Het is niet alleen maar ellende en verdriet.
Maar er is ook een engelenkoor.
Engelen, die luid en bijna strijdbaar zingen:
'Eer aan God in den hoge,
en vrede op aarde aan de mensen
die Hij liefheeft.

En er zijn herders, eenvoudige herders,
die helemaal blij en opgetogen
naar dit Goddelijk Kind komen,
in die stal van Bethlehem.

En natuurlijk ook Maria en Jozef zelf,
die ondanks alle tegenwerking,
trouw blijven zorgen voor dit Goddelijk kind,
de Redder van de wereld.

Tot slot:
Wat leerde ik van deze arts met die korte voornaam: Gor.
Blijf niet steken in je verdriet.
Maar zet je verdriet om in dankbaarheid.
Want God heeft uiteindelijk het laatste woord.
Een generaal pardon!
Of, zoals Jezus zei, toen Hij aan dat kruis op Golgotha hing:
'Vader, vergeef het hun
want zij weten niet wat zij doen.'
De Redder van de wereld is geboren!
Niets of niemand kon dat tegen houden!
God zij dank!
'Eer aan God in den hoge
en vrede op aarde aan de mensen die Hij liefheeft.'
Amen.